

Versenyzők: Budai Zsófia, Gabnai Zili 5.a
Felkészítő tanárok: Kóssék Annapátné, Celuskaúé Csepregi Alícia
Intézmény: Szekács József Evangélikus Óvoda, Ált. Isk. és Gimnázium

A legnagyobb varázslat

Történelmi utazások a szebb jövőért

Egyszer volt hol nem volt, Orosházán és azon túl, volt egy 5. a osztály, akiknek idén volt életük első történelem órája. Nagy izgalommal várták, hogy hogyan fog telni. Az 5. órában tanítójuk megérkezett és egyből nekiláttak a tanulásnak.

Judit néni az ókorral kezdett. Tanultak Egyiptomról az ottani szokásokról, építkezésekről, földművelésről és isteneikről. S amikor már mindent megtanultak a tanító néni elővett egy igazán rejtélyes szerkezetet. A gyerekek nagy érdeklődéssel figyelték, hogy mi lehet az a tárgy. Az osztály egyik legjobb tanulója Zoli meg is kérdezte: - Ezzel meg mit fogunk csinálni? Judit néni azt felelte: - Ez a szerkezet sokat fog nektek segíteni a tanulásban. Ez egy időgép. Az ifjoncok akkor még nem sejtették mennyire meg fogja változtatni ez a masina a gondolkodásukat bizonyos dolgokkal kapcsolatban. Azzal a nevelő egyből be is kapcsolta és elkezdte beírni a gízai nagy piramis építésének dátumát. Megnyomott egy nagy piros gombot, amitől hatalmas homokörvény keletkezett, ami egy pillanat alatt a piramis mellé repítette őket. Éppen nagy építkezés folyt. Az osztály minden tagja csodálkozva nézte, hogy hova kerültek. Judit néni megnyugtatta őket, hogy láthatatlanok azok számára, akik abban a korban élnek. A gyerekek láthatták a saját szemükkel, hogy a parasztok hogyan építik a piramist. Ezután megnézték még, hogy vezetik a vizet a földekre, illetve a királyok völgyét is, ahová a fáraókat temették. Ellátogattak Thébába is. A megfáradt gyerekeket Judit néni az órája segítségével haza juttatta. Az osztálynak nagyon különleges, szórakoztató és tanulságos élmény volt. Innentől mindenki nagyon izgatottan várta a töri órákat.

Nem is kellett sokat várniuk 2 nap múlva ismét töríre készültek. Az új anyag az ókori Hellasz öröksége. Átvették a görög városállamokat, isteneket. A sportot, a vallást és a háborúkat. Ezután a tanító az időgépbe beírta a megfelelő évszámot, megnyomta a piros gombot és azonnal óriási vízörvény alakult ki a fiatalok körül. A következő pillanatban Athén mellett egy piacon találták magukat, ahol a parasztok saját kézműves termékeiket árulták. Az osztálynak nagyon tetszett a piaci forgatag. Réka az osztály egyik legviccesebb tanulója magával hozott egy vízpisztolyt, amivel észrevétlenül elkezdte a piacon vásárlókat lövöldözni. Az emberek nem értették, hogy honnan repül feléjük a víz. A gyerekek összerosolyogtak, s mivel a tanító néni nem vette észre az esetet, így tovább is mentek Zeusz templomába. A templomban jó néhány ember imádkozott mikor megérkeztek. A csoporttól külön vált Csabi és a szobor mögül elkezdett elváltoztatott hangon beszélni, mintha ő maga lenne Zeusz. Csabi próbált vicces lenni és ezt mondta: - Én vagyok a hatalmas Zeusz a ti főistenetek. Hogy képzelitek, hogy nem hoztatok nekem fényűző ajándékokat? Keljete fel és menjete, addig vissza se gyertek, míg nem hoztok ajándékokat. Erre mindenki elmenekült a templomból. Judit néni hirtelen hatalmas haragra gerjedt és azonnal visszaröpítette a tanulókat a jelen időbe. Majd elmagyarázta az időutazás fontos szabályait, amiről az elején elfelejtkezett.

1. Nem szabad megváltoztatni a múltat.
2. Nem szabad mintát hozni a múltból és nem lehet idegen tárgyakat vinni a jelenből.
3. A valós idő lassabban telik, amíg a múltban vannak.

Megegyeztek, hogy mindenki betartja a szabályokat. Csabi bocsánatot kért a rossz tréfája miatt. S abban maradtak, hogy a következő órán is folytatják utazásaikat arra a helyre és abba az időbe, amiről tanulni fognak.

Teltek múltak a hónapok a csapat egyre többet utazott az időben különféle helyekre. Annyiszor használták az időgépet, hogy egy kissé örült ötletük támadt. Éppen egy iskolai rendezvény miatt tovább kellett bent maradniuk a suliban és az jutott eszükbe, hogy mi lenne, ha az időgép segítségével visszautaznának a szüleik gyerekkorába és megnéznék őket fiatalon. A tanulók gyorsan magukhoz is vették a szerkezetet és az órát, amivel majd visszatérnek. Először Zsófi szüleit látogatták meg. Nagyon mókás volt, ahogy az udvaron focizott az apukája a testvérével és a szüleikkel. Zsófi még sosem játszott ilyet, lábtengő volt a játék neve. Azt látta, hogy az édesapukája nagyon jól érezte magát a játék közben. Igazi vidám családi program volt. Mindenki azt tapasztalta, hogy a szüleik sokkal többet beszélgettek, játszottak, programoztak a nagyszüleikkel, mint ők az anyukájukkal és az apukájukkal. Páran nagyon szívesen beszálltak volna a fociba, társasjátékozásba, számháborúba, vagy akár egy anya-lánya főzőcskézésbe. Akarva akaratlanul az a furcsa érzésük támadt, hogy a szüleiknek az ő szüleikkel sokkal különlegesebb, szorosabb kapcsolatuk van az által, hogy ennyi minőségi időt töltenek együtt. Sajnos ezeknek az utazásoknak véget kellett vetni, mert az óra jelzett, hogy hamarosan vége az iskolai rendezvénynek és mindenkinek haza kell menni.

Hétvége következett. A gyerekek közül többen arra gondoltak, hogy megpróbálják anyát és apát játékra, közös főzésre, kirándulásra, focizásra invitálni, hogy úgy teljen az ő hétvégéjük is, mint ahogy azt a múltban látták. De nagy bánatukra szinte mindenki hasonló választ kapott: - Ne haragudj drágám most nem érek rá, még egy hívást el kell intéznem. - Egy emailt még el kell küldenem. - Megnézem még ezt a videót vagy ezt a filmet. A hétvége unalmasan és szürkén telt el mindenki számára. S ezzel el is érkezett a hétfő. Az iskolában felidéztek, milyen szuper volt visszamenni megnézni az ősök gyerekkorát, milyen jó volt látni, ahogy a mamáék játszottak a gyerekeikkel. Arra jutottak, hogy több időt töltenének ők is a családjukkal, hogy ilyen vidám, mozgalmas hétvégéjük legyen nekik is. Elkezdtek azon gondolkodni mi lehetne a megoldás a problémájukra. Idő közben felelevenítették, hogy az utazásaikban az volt a közös, hogy egyikben sem voltak okoseszközök, s hogy emiatt mennyivel másabb volt a kommunikáció. Úgy gondolták az lehetne a megoldás, ha a felnőttek okoseszköz-használatát lekorlátoznák, leminimalizálnák tényleg csak annyira amennyire nagyon szükségük van. Hogy valóban csak a munkahelyükön használhassák és csak korlátozottan az otthonukban, hogy ne tudják a telefont, tabletet a gyerekeknek sem kölcsönadni, mert az idő, ameddig működtethetik véges lenne. Az jutott eszükbe, tesznek egy próbát és felkeresik levélben, egy kérelemmel a világ összes telefon gyártóját és megkérik őket, hogy segítsenek nekik ebben. Ők maguk is megfogadták, hogy ha családjuk lesz igyekeznek, majd minél többet a lurkóikkal lenni.

A ami világunkban az lenne az igazi varázslat, ha tudnánk lassítani az életünkön, ha vissza tudnánk tekinteni a múltba és meg tudnánk őrizni annak esszenciáit, ha a felnőttek és a gyerekek is kevesebbet használnák a multimédiás eszközeiket és sokkal többet beszélgetnének személyesen egymással. Többet játszanának, sportolnának, kirándulnának a szabadban, ha ráérnének egymásra. Ezzel azt hisszük minden gyermeknek boldogabb, kiegyensúlyozottabb és valódi érzelmekkel, élményekkel, tapasztalásokkal dúsabb gyerekkora lehetne.

Készítette: Budai Zsófia Andrea

Gabnai Lili

Székács József Evangélikus Általános Iskola 5.a

